

Lauréat catégorie dialogue : 3ème place

Descriptif

Eiffel és Széchenyi

„Időutazás sikeres. 2023. október 13-án írunk. Emlékezetvesztés felépíthető.”

-Üdv, engem... Hogy hívnak? -kérdezi Gustave Eiffel az időutazás után, egy még ismeretlen személyhez szólva.

-Jó napot! Én... sem tudom ki vagyok. Érdekes. Most, hogy belegondolok, azt se tudom, hogy hol vagyok, és mit keresek itt.-válaszolt Széchenyi István.

-Hmm, én sem. Viszont arra emlékszem, hogy tegnap egy nagyon látványos, és számomra kiemelkedő hídról olvastam újságban. Azt hiszem, Széchenyi István kezdeményezte, és ő adta a legnagyobb adományt a felépítéséhez. Ha jól emlékszem, róla nevezték el, így kapta a nevét, hogy Széchenyi Lánchíd. Magyarországon, azon belül Budapesten található, és a Duna folyó felett halad át.

-Most, hogy így említi, eszembe jutott, hogy én ott élek, és nem tudom, hogy miért, de egy mély kötődést érzek felé. Véleményem szerint is nagyon káprázatos. Leginkább a két-két kőből, precízen kifaragott, méretes oroszlanok a híd elején és végén.

-Ön nagyon szerencsés, hogy láthatta élőben. Hogy érti, hogy mély kötődést érez?

-Ez furcsán hangozhat, de szerintem én vagyok az a személy, aki kezdeményezte a híd terveinek megvalósítását. Én vagyok az, akiről elnevezték. Én vagyok Széchenyi István.

-Nagy megtiszteltetés személyesen találkozni önnel!

-Köszönöm! És maga hol él?

-Kavarognak bennem a gondolatok, de Európán belül... Franciaország... Párizs..., igen Párizsban élek.

-Arra található a Lánchídhoz hasonlóan kiemelkedő látványosság?

-Igen, igen. Az Eiffel torony. Hallott már róla?

-Ha jobban belegondolok, igen, olvastam már róla. A gyönyörű kilátást emelte ki leginkább a cikk, viszont pár fontosabb adatot is tartalmazott. Például, hogy világkiállításra készült, és az eredeti tervek szerint a kiállítás után lefognak bontani.

-Igen, erről már jó magam is olvastam, sőt élőben is hallottam.

-Hogy hogy? Részese volt az építésének?

-Halványan az emlékeim... De ha jól emlékszem, én vagyok a tervező cég tulajdonosa.

-Várjunk csak! Ezek szerint ön Gustave Eiffel.

-Hmm. Eszembe jutott, tényleg én vagyok Gustave Eiffel!

-Tényleg? Nagy elismerésemet szeretném kifejezni önfelé. Tudna esetleg mesélni róla bővebben?

-A fémszerkezet építkezése során többször is nehézségekbe ütköztem. Sokan tiltakoztak az építmény ellen.

-Egyből nagy sikerre tett szert?

-Igen. A világkiállítás utáni két hónapban közel kétmillió látogatót vonzott maga köré.

-Valóban olyan magas, mint ahogy mondják?

-Pontosan, a pontos mérete 324 méter.

-Van még esetleg több érdekesség, amit hozzá tudna fűzni?

-Eredetileg „300 méteres toronynak” hívtuk, később neveztük el a mostani nevére. Majd fokozatosan Párizs központjává vált.

-Köszönöm, hogy megosztotta ezeket az információkat velem. Megígérem, hogy mesélek mindenkinek önről és az Eiffel-toronyról.

-Enyém a megtiszteltetés, hogy mesélhettem önnek, és hogy ennyire lenyűgöztem önt.

-Egyébként ön is észrevette, hogy milyen érdekes viseletet hordanak a körülöttünk lévő emberek, és hogy minden második ember kezében ugyanaz a furcsa, téglalap alakú eszköz található?

-Most, hogy így említi, nekem is feltűnt, meg is állapítottam magamban.

„Időutazás sikeres. 1889. március 31-ét írunk. A világkiállítás napja. Az emlékezetek visszatértek.” Készítette: Figder Flóra Lili és Szita Kata

Az ötletünk egy véletlenszerű időutazás volt. Az inspirációonnan jött, hogy felmerült bennünk a gondolat, hogy vajon Eiffel és Széchenyi hogyan tudtak volna találkozni, amit egy időutazással tettünk lehetővé. Az időutazás ötlet pedig onnan jött, hogy elgondolkoztunk azon, milyen lenne az időben utazni, visszatekinteni a múltba, és belelátni az időbe. Próbáltuk viccesebbre írni a történetet, hogy felkeltsük az olvasó figyelmét.